

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 8.

Se prenumerează și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se inapoiază.

Sibiu, 20 Noemvrie st. v.

În presa maghiară eară se discută ceștiunea Ardealului. Și dacă vedem cum o discută publicistii maghiari, nu mai înțelegem de loc, care sunt motivele ce-i îndeamnă a o discuta.

Mai întâiu și mai întâiu dl Gavriil Ugron, unul dintre cei mai zeloși aderenți ai lui Kossuth, publică în „Ellenzék“ din Cluj un prim articol asupra identității de interese ce-i leagă pe frații nostri de preste Carpați de Maghiari, de statul ungar și de monarhia habsburgică în genere.

Nu e pentru noi și pentru cetitorii nostri nimic nou în acest articol. Tot ceea-ce spune dl Gavriil Ugron s'a mai spus și respus prin diarele române, între altele, și în „Tribuna“. E vechea și vecinic actuala poveste despre soartea comună a celor două popoare neslave, Români și Maghiari, care se află în mijlocul marelui element slav și despre pericolul comun, ce amenință pe amândouă aceste popoare din partea Rusiei.

Ceea-ce poate să fie între noi și Maghiari obiect de discuțiune e singură concludsiunea, pe care political maghiar o trage din adevărurile, pe care le admitem cu toții.

Dl Ugron încheie articolul seu cu următoarea apostrofă la adresa fraților nostri de preste Carpați:

„De ce societatea României, ba câte odată sub vëlul societății și statul ei spriginesc agitațiunea română din Ardeal? Putem să o întrebăm aceasta cu tot dreptul noi, dușmanii firești ai Rușilor“.

Toemai atunci, când dl Ugron pune această întrebare, neastempăratul publicist maghiar, dl Gustav Beksics publică în „Pesti Hirlyap“ un lung articol, pe care-l încheie cu cuvintele:

„Toemai în vederea complicațiunilor orientale trebuie să întărim Ardealul.

„Bucuros îl întărim cu ajutorul Românilor și al Sașilor: dacă se poate. Dacă nu: putem să-l întărim și contra lor.“

Dacă se poate și fără de Români și Sași, atunci nu înțelegem de ce se mai sbuciumă dl Gavriil Ugron și dl Gustav Beksics?

„De ce Sașii și Români din Ardeal ne sânt dușmani? — se întreabă dl Beksics. — Firește nu înțelegem massa poporului, ci partea cea mare din inteligență și mai ales agitatorii.“

Care va să dăcă — se poate, căci massele românesce și massele săsesce sânt accesibile pentru înrîurirea maghiară și numai o parte din clasa cultă, ba chiar

numai „agitatorii“ se opun curentului pornit din Budapesta și din Cluj.

Oficioșii din Cluj vor susține și mai departe: el încredințază pe cetitorii lui, că nici chiar în clasa cultă română „agitatorii“ nu află resunet, ci sânt isolați, de tot isolați.

Vorbind în numărul de alaltaiieri despre spiritul propagat în coloanele „Tribunei“, oficioșii clujan dăce:

„E acesta spiritul, pe care nu poate să-l urmeze biserica în mare și în mic, nu poate să-l urmeze inteligența serioasă și onorabilă, nu pot să-l urmeze învățătorii și tinerii.

„Numai câțiva advocați Mâne oare la cine se va adresa „Tribuna“, după-ce nu le va mai trebui nici advocaților?“

Care va să dăcă popii nu sânt accesibili pentru noi, nu sânt nici oamenii cu sciință de carte, nici dascălii nu sânt, nici tinerimea nu este. — Au rămas „numai câțiva advocați“, ce lamdată cărora mai putem conta. Deocamdată însă, numai deocamdată, căci în curând nu le vom mai trebui nici acestora.

Așa noi. Și dacă le vom face întrebare, oficioșii din Cluj vor susține fără îndoială același lucru și despre colegii nostri dela „Gazeta“, și despre cei dela „Luminătorul“.

Am dorii să scim acum, unde este pericolul serios, care îi preocupă atât de mult pe publicistii maghiari? Massele poporului sânt cu ei, popimea e cu ei, inteligența e cu ei, dascălii sânt cu ei, tinerimea e cu ei: ce importanță, ce trecere mai au „agitatorii“, din cauza cărora opiniunea publică maghiară atât de mult se sbuciumă? — care sânt, unde sânt acești agitatori? Sântem noi, cei câțiva diaristi, care susținem cu peana cauza română? — sânt cei câțiva advocați, — puțini și acestia?

Dacă este adevărat ceea-ce dăce oficioșul din Cluj și dl Beksics, atunci dl Gavriil Ugron pune o întrebare, care nu are nici un înțeles binecuvântat.

Am înțelege, ca guvernul unui stat să caute a-și asigura oare-care înrîurire asupra unei țeri vecine, am înțelege, ca frații nostri din România, „societate“ și „stat“, să profite de legăturile de sânge, pentru-ca să-și câștige oare-care înrîurire asupra Ardealului. Căci e bine să ai pretutindenea oameni, pe care poți să pui în toate împregiurările temei. Dacă însă frații nostri de preste Carpați, fie „societate“, fie „stat“, ar rivni la o asemenea înrîurire, desigur că nu s'ar adresa la „agitatorii“, care nu au nici o trecere, nici o autoritate, nu pot să le facă nici o treabă.

Adevărul este, că nu au frații nostri de preste Carpați nevoie de a mai osteni să-și câștige înrîurire asupra României din Ardeal: au înrîurirea chiar fără-ca să o voească, și meritul ori după părerea unora vina lor este, că nu vor să profite de ea.

Căci dacă e vorba de agitațiune, isvorul nu este în România, ci aici la noi: de aici din Ardeal se agitează România, ear' nu din România se agitează Ardealul. Și timp de douăzeci de ani, decând durează actuala stare de lucruri dela noi, nu a fost în România nici un guvern, căruia agitațiunea pornită din Ardeal să nu-i fi creat o mulțime de greutăți, nici unul, care să nu-și fi dat toată silința de a înăbuși mișcarea ce se produce de aici în țeară, nici unul, care să nu-și fi impus multe sarcini, spre a-și împăca pe Ardeleni.

Luăm de mărturie chiar pe dl Brătianu, că de a declarat în parlamentul român, că de câte-ori între cei-ce aspiră la vre-o funcțiune publică este și vre-un Român trecut dela noi în România, îl preferă pe acesta numai ca să se fie tânguit și să nu mai agiteze spiritele cu tânguirile lui asupra nedreptății unguresci.

„Lucrează în pace, taci și dă-ne pace!“

— aceste sânt cuvintele, cu care guvernele române îi întimpină pe Români trecuți de aici în „Țară“. Ba sânt în România oameni politici, pe care atât de mult îi suferă frământarea, în care se află Români din Ardeal, încât își dau toată silința de a-i determina pe Ardelenii mai „colțoși“ să treacă în România, ca să nu mai fie aici în mijlocul nostru. Și ne întrebăm: ce ar fi, dacă ar lipsi acest ventil de siguranță, România aceasta, care căpătuiesce și mulcomesce elementele nemulțumite ce se produc printre Români din țerile coroanei ungare? Care ar fi astăzi situațiunea din Ardeal, dacă miile de oameni nemulțumiți, care au trecut în România, ar fi rămas aici?

E de sine înțeles, că guvernele din România nu-și impun sarcina căpătuirii elementelor nemulțumite din Ardeal, pentru-ca prin aceasta să-și facă bune servicii statului țear, ci pentru-că vrea să aibă pace în țeară și cu vecinii și se deede căruia puțința de a lua după vrednicia lui parte la lucrarea comună a poporului român.

E foarte grea atmosfera din Ardeal și apasă chiar și asupra celor mai înjoase spirite, pentru-că Ardelenii sânt oameni în puterea cuvântului, pe cât de tari în hotărîrea lor, pe atât de statornici în urmărirea scopurilor ce 'și-le aleg și

de neîndurați, când e vorba de persecutarea celor ce șovăie.

Și dacă Maghiarii o vede, ca să vadă clar, și minte, ca să judece limpede, atunci trebuie să se pătrundă și ei de adevărul, că este enormă presiunea acelor masse române, care par atât de indolente, și că nu câțiva oameni duc după ei aceste masse, ci massele se mișcă după-cum le mină firea lor oțelită prin suferințe seculare.

Sub presiunea acestor masse se petrece tot ceea-ce îi supără pe Maghiari în lucrarea economică, socială, culturală și politică a Românilor. Valurile stîrnite aici în Ardeal încetul cu încetul s'au isbit preste hotarele țerii și au pus în mișcare întregul popor românesc și Maghiarii se înșeală numai unii pe alții, când vorbesc de câțiva „agitatori“, care n'au decât importanța de a spune ceea-ce simt, gândesc și vor Români, se înșeală unii pe alții, când spun, că agitațiunea din România se întreține în Ardeal.

România, „societate“ și „stat“ are asupra Românilor din țerile coroanei ungare o înrîurire culturală, pe care nimic nu mai poate să o înfrângă. Această însă n'a câștigat-o agitațiunea, ci impunându-și sarcini adese-ori foarte grele, ca să domolească spiritele agitate în urma actualiei stări de lucruri dela noi. Are înrîurirea în virtutea bunăvoinței, cu care a primit pe miile de Români trecuți de aici, care toți au cele mai intime legături cu noi și sânt cei mai firești mijlocitori culturali. Prin acestia Români din țerile coroanei ungare au primit limba vorbită în România, au intrat în mișcarea literară pornită din România, au adoptat formele culturale ale României și întreaga pulsațiune a vieții culturale întemeiate la Dâmbovița tot cu conlucrarea lor.

Această înrîurire culturală e câștigată pentru România, și de aceea România, „societate“ și „stat“ nu mai poate avea aici la noi decât interesul de a ne vedea lucrând și pe terenul economic, și pe terenul cultural, și mai ales pe terenul literar, pentru-ca, lucrând, să încetăm a-și mai crea greutăți politice.

Plângerea Năsăudenilor la T.

(Urmare.)

4. Asemenea a vândut fosta comună grănițerescă Gledin prin contractul încheiat la 8 Septembrie 1879, interpretorilor Giurgiu și Spiru, respective Katz & Juster 1000 jughere pădure pentru exploatație.

Pe terasele de pe malul drept al Prahovei, pline de case și vile și tăiate de drumuri bine întreținute ce se urcă încetinel, nu notează nici o urmă apropierea castelului. Valea străbătută de acest rîu de munte, înspre Nord-Vest, preste pădurile de fag, se vede închisă de puternice înălțimi pleșuge și numai pe ici pe colo acoperite de câte o fâșie de iarbă măruntă. Înspre Nord și spre Vest munții acoperiți cu păduri de brazi se ridică tot mai massivi și mai uriași unul în dosul celuilalt până la pleșugile stânci de peatră de var, care formează o creastă de cea mai stranie formațiune și încheie, înălțate departe preste regiunea pădurilor, valea Peșului, în care se află castelul.

Un lucru, asupra căruia în Sinaia 'mi-s'a oprit luarea aminte, sânt casele relativ numeroase, care, alături de cele zidite în stilul vilelor din împregiurimile Parisului și din Baden-Baden, reprezintă tipul caracteristic al modernizării vechilor căscioare de Nürnberg, din timpurile născerii germane, cu acoperișurile înalte și învelite cu leșpedi de peatră, cu cerdacuri, cu turnulețe încheiate cu acoperiș conic ori piramidal, cu galerii de lemn și balconase în acoperiș, cu etagiul de sus construit din cărămidă ori în paiantă așezat pe ziduri de peatră cioplită. N'am rămas însă mult timp în îndoială asupra cauzei acestei iviri

Foița „Tribunei“.

In regatul Carmen Sylvei.

(Urmare.)

În timpul lungilor secole trecute nu era în mijlocul acestor păduri trecute decât un singur adăpost omenesc: mănăstirea rămasă încă din timpurile bizantine, din secolul XV, zidită de Mihail Cantacuzino și numită „Sinaia“ după o mănăstire ce se află în Arabia la poalele sfântului munte al lui Moise. Vechia biserică bizantină a mănăstirii stă astăzi cu cupola și cu clopotnița ei ascunsă într-o a doua curte, închilugărată de scunda zidire, în care se află inciliugărată de vîșoșii părinți. În partea orientală a acestui platou al „Furniceii“, încungiurat din trei părți de noiele zidiri, cu cerdacuri deschise în fața lor, se ridică dela 1846 frumoasa biserică a mănăstirii, cu trei turle, din care la mijloc unul mai mare și două mai mici, acoperite toate trei cu strălucitoare leșpedi de metal și cu câte o cruce grecească în vîrf. Portelul, giura ferestrelor și brăul de deasupra lor sânt bogat împodobite cu icoane de stil rusesc-bizantin. Călugării, care și astăzi au căutat în număr destul de mare și la foarte deosebite vârste un adăpost contra lumii

în chiliele acestei mănăstiri nespun de frumos situate, odinioară, precând pe malurile aceste nu era nici urmă de hotel ori de vre-un alt adăpost lumesc, împliniau după anumite regule datoria de a hrăni pe cei flămânzi și a le da călătorilor adăpost și culcuș: timp de oare ori-și-ce călător se bucura fără de nici o răsplată de deplina lor ospitalitate.

Abia dela acea excursiune a Regelui se începe Sinaia de astăzi, care foarte în curând a devenit cel mai de predilecțiune și mai vizitat loc de vilegiatură al României: Prințul Ghica, Generalul Florescu, Colonelul Costescu, Cantacuzino și alți boieri bogăți și-au zidit aici vile și casteluri de petrecere. Drumurile s'au nivelat, vechia pădure s'a mai rarit, s'a înființat un spital civil, un stabiliment de hidroterapie, s'a instituit un biurou telegrafo-postal și s'a stabilit un întreg șir de hoteluri, încât noua stațiune balneară a pornit spre o repede înflorire și în curând răsună sgomotul petrecerii lumesci și al muzicii lumesci, ce diminețile și după prânz le cântă oaspeților timp de mai multe ciasuri în chioscul din fața stabilimentului hidroterapie, supărând, fără îndoială și atingând neplăcut urechile sfinților lor și contrastând cu cântările monotone din biserică și de sunetele clopotelor mari și mici.

De parte, mai în fund, sub zidurile Buce-

Contractul a fost apoi aprobat prin decizia congregației comitatense ddo 27 Decembrie 1879 nr. 5465 și provădit cu clausula de aprobare a fost predat partidelor. După 6 ani de exploatare a secțiunilor, a fost sistată mai departe exploatarea prin o dispoziție a dlui comite-suprem dată imediat după intrarea lui în funcțiune de comisar regesc, și fără să fi motivat cătuși de puțin această dispoziție; intervenirea atât a interprenorilor, cât și a comunei la autorități pentru predarea restului de pădure cumpărat și pentru designarea lui de a pute fi exploatat, cu toate că intervenirea cea dintâi s'a făcut deja înainte cu 2 ani, nu s'a rezolvat încă nici până astăzi și comuna e de present asemenea amenințată, a se incurca în procese grozave cu interprenorii.

5. Ear' organele forestiere își permit ele înseși abateri ilegale în dreptul de proprietar față cu pădurile, căci inspectorul forestier denumit pentru comitatul acesta a dat pentru exploatarea societății moldovene de interprenori numită „Plutașul“, o parte de pădure aparținătoare comunelor Budacu-romănesc și Ragla, în mărime de 300 jughere și aflătoare în munții Dumitrea și Dealul-Batoșului, fără-ca numele comune să fi încheiat contractul cu societatea amintită, cu atât mai puțin a putut fi un asemenea contract înțeles de autorități. — Astfel de împregiurări nu sunt întocmite a înainta cultura forestieră, nu vor fi potrivite, a introduce o exploatare regulată a pădurilor noastre, ele vor incurca însă fostele comune grănițeresci în procese grozave, cari trebuie să aducă cu sine ruina acelor.

Ad c). Privitor la procesul baronului Kemény:

1. E un lucru cunoscut, că familia contele Kemény, respective baronul Kemény, a intentat proces în contra mai multor foste comune grănițeresci din cercul Monorului și al Bărgăului, pentru recunoașterea dreptului de proprietar față cu mai mulți munți, mai departe în contra înaltului erar pentru folosință în sumă de circa 3 milioane fl.

Acusa respectivă e umilit alăturată aici sub /20.

În înțelesul contractului, preafalt sancționat de Maiestatea Voastră ces. reg. apostolică ddo 12 Martie 1872 este îndatorat erarul statului, respective înaltul guvern, a preda preasupus subsemnatei poporațiuni în copie toate documentele de lipsă privitoare la acest proces, și cari se află în arhiva statului și în alte archive, pentru a fi întrebuițate spre apărare.

Reprezentanții preasupus subsemnatei poporațiuni au și intervenit în înaltul minister reg. ung. de finanțe, ei au trebuit însă să călătorească de trei ori la Budapesta și să urgeze rezolvarea petiției, ba dinșii au fost silii a pași pe cale judecătorească precum se poate vedea din sentința judecătorească umilit alăturată aici sub /21, și numai pe calea aceasta au putut fi primite — timp scurt înaintea expirării termenului pentru predarea hârtiei, dar' și aceste s'au primit numai în parte, căci extradarea unora dintr'însele s'au denegat cu totul, precum arată încunoscuițarea umilit alăturată aici sub /22.

Cu privilegiul urgitărilor și al convorbirilor asupra conducerii comune a procesului (deoarece atât poporațiunea umilit descrisă, cât și înaltul erar de stat sunt acuzate decătră familia Kemény) nu numai că au fost reprezentanții nostri necurmat provocați decătră referenți, atât din partea ministerului reg. ung. de finanțe, cât și din partea reg. ung. direcțiunii fiscale, pentru a face o im-

atât de străine în mijlocul unei țeri cu deosebire

petrunse de spiritul franțuzesc.

Drumul de pe terasa de sus trece pe dinaintea unei mari vile zidite în acest stil drept în prima curte a mănăstirii, în care se află biserică cea mare. Înspre valea Prahovei platoul ei este mărginit de o galerie de stilpi de lemn acoperiți, din care curioșii părinți și oaspeții lor au o admirabilă vedere înspre valea Prahovei și munții păduroși de împregiur.

Călugării cu barbă mare și cu pletele lungi, bătrâni și tineri, cu rasa lungă și de o culoare întunecată și cu potcapele lor înalte și negre, jos cilindrice, eară sus mai lătărețe și cu vârlul lor călugăresc preste ele, par și ei a prețui din deplin farmecile locului și acum, după-ce el a încetat pentru todeauna a mai fi retras de lume. Dar' și aierul plin de cea mai gingașă aromă a pădurilor și a înălțimilor, pare a le prui de minune. Călugării, cari se aflau aici stând de vorbă, petrecând gânditori ori ocupându-se cu cultivarea florilor din cele două grădini aședate împregiurul bisericii bizantine ascunse în curtea dela Vest, toți aveau înfățișarea de oameni puternici, sănătoși și binehrăniți, ba mai cu deosebire tocmai cei mai bătrâni dintre dinșii, oameni cu bărbi cărunte ori albe. (Va urma).

păciuire cu familia Kemény, ei au fost amenințați cu pierderea procesului, și plățirea desdaunării, aducându-li-se înainte evicțiunea cuprinsă în contractul din 12 Martie 1872, ba o deputațiune exmisă la Budapesta din partea administrației fondurilor scolastice, consistând din vice-căpitanul în pensiuone Porcius, avocatul Murășan și directorul gimnasial Ciocan, a fost amenințată decătră Ilustritatea Sa dl Emeric Szentgyörgyi, presidentul de atunci al comisiunii instituită cu aceste afaceri, acum president de senat la înalta curie reg. ung., dacă nu se va împăca preasupus subsemnata poporațiune cu familia baronul Kemény, — nu numai cu pierderea procesului și cu plățirea desdaunării, ci și cu un proiect de lege în cameră, pentru hotărîrea astorfel de proiecte de lege, prin care toate pădurile, realitățile și munții aparținătoare preasupus subsemnatei poporațiuni, adevă tot bunul și averea noastră, va fi transpusă comunelor politice.

Ba a mers cu presiunea până acolo, încât pentru exoperarea unei împăciuirii cu familia Kemény a fost provocat chiar episcopul nostru grec. din Gherla decătră Excelența Sa dl ministru de culte, a-și întrebuița înfurirea sa pentru încheierea ei.

În procesul intentat însăși direcțiunea fiscală ca reprezentanta înaltului erar de stat reg. ung. nu a contrașis nici măcar cu o vorbă, datele false ba de multe ori inventate, ce le aduce familia Kemény în acusa sa, ci le-a recunoscut tăcând, așa încât familia Kemény în replica sa făcută și alăturată aici preaumilit sub /23, se folosește de această recunoaștere tăcută, ca dovadă pentru invențiunea ei.

Direcțiunea fiscală reg. ung. în reprezentând de înaltul erar reg. ung. și ca conacusat și soț de proces, a trecut cu tăcerea acușățiunile noastre și aceasta spre dauna noastră.

(Va urma.)

Revistă politică.

Sibiu, 20 Noembrie st. v.

Ministru de comerț ungar, contele Paul Széchenyi a ținut alegătorilor sei din Kaposvár un discurs mai lung, făcând nise declarații importante în ceea-ce privește două însemnate ceștiuni actuale, cearta pentru petrolu și convenția comercială cu România. Cât privește în special pe România, contele Széchenyi și-a exprimat convingerea, că va fi posibil să se încheie în cel mai scurt timp o convenție cu România și că prin urmare sunt prospecte de a se pune cât mai îngrabă capăt războiului vamal. Această declarație e cu atât mai prețioasă, cu cât chiar ministrul de comerț ungar a fost acela, care a cauzat la timpul seu rumperea negocierilor convenționale.

„Journal de St. Pétersbourg“ ște cu privire la discursul contelui Andrassy din delegațiunea ungară, că e interesant a afla, cum Austro-Ungaria nu formează nici o pretențiune la o extindere, întocmai ca și instructivul pleoar în favorul autonomiei națiunilor din Orient. Această convertire merită să se țină minte, cu toate că nu e veche și se domolesce prin expresiuni, care letigimează ocupațiunea Bosniei și a Herțegovinei. Cât privește sfaturile ce se dau Rusiei, jurnalul rusesc trece preste ele și-și exprimă convingerea, că pe acele nu le-a cerut nimeni și că contele Andrassy însuși nu ar nega Rusiei dreptul, de a fi cu privire la propriile sale interese un judecător mai competent.

Dacă împărtășirile ce le face „Moskovskia Viedomosti“ se vor adevări, ceștiunea bulgară o să între într'o nouă fasă mult mai serioasă. Numita foaie publică anume un raport al agentului rusesc din Constantinopol Șachtachtinski, după care Poarta s'ar fi hotărît să ocupe Bulgaria și Rumelia-orientală. Se ște, că din raportul fostului comisar turcesc în Sofia, Gadbán-Effendi decătră Poartă, aceasta s'ar fi convins, că fără intervenirea unei puteri străine în Bulgaria nu se face pace. Deoarece nici o putere nu voește să intervină activ în afacerea Bulgariei, Poarta s'a decis să restabileze ea însăși ordinea și liniștea în Bulgaria și Rumelia-orientală. Poarta e convinsă, că amestecul turcesc îl acceptază și îl aprobează Europa. Toți diplomații turcesci sunt convinși de avantajul ocupațiunii turcesci. Organele oficioase „Tarik“ și „La Turquie“ spriginesc cu efect această hotărîre a Porții. Se mai ște în sfârșit, că această politică

turcescă ar fi inspirată de principele de Bismarck.

Candidarea principelui din Mingrelia întâmpină mare reșens în Bulgaria. Vorbind despre această candidare, „Nesevissima Bulgaria“, ce stă foarte aproape de guvernul bulgar, scrie între altele următoarele:

„Noi nu putem și nu ne este permis să alegem pe acest candidat pentru tronul bulgar, pentru-că venirea lui aici ar pune sigur capet existenței Bulgariei. Dacă Rusia are intenții bune față cu noi, atunci să accepteze alegerea principelui de Valdemar sau să nu se opună realegerii principelui Alexandru. Rusia însă voește să cucerească Bulgaria. Și spre a-și ajunge acest scop, nu voește un candidat onorabil și inteligent, ea voește să ne împună un Gruzinian, al cărui părinte și-a vândut țeara pe bani. Din biografia Mingrelianului ce a apărut în deosebite foi s'a putut afla, ce perde-vară e acela. Împregiurarea, că Rusia propune astfel de candidați, dovedește destul de clar ce intenții are. Numai oameni neconșiențioși și trădători nu vor înțelege acest adevăr. Deoarece noi toți cunoaștem aceste intenții răutăcioase, trebuie să ne întrebăm ce avem de a face. La aceasta răspundem scurt și precis: Dacă prințul Valdemar nu dorește tronul bulgar; dacă noi ne iubim libertatea și neatințarea; dacă noi ca națiune vom să existăm cu idealuri și cu tradițiunea noastră istorică „cătră Macedonia“, — nu ne mai rămâne altceva, decăt a revoca pe principele Alexandru I. El singur e omul, care poate să realizeze idea bulgară. Ori-ce altă alegere va fi numai măiestrită. Nici odată nu se va bucura un principe de iubirea poporului, ca și principele Alexandru, care și-a câștigat această iubire pe câmpul de războiu.“

La 29 l. tr. n. a vorbit Virchov la un meeting despre proiectul militar din Germania. Cu acest privilegiu a declarat, că dieta imperială nu poate să renunțe la un drept constituțional, etatul militar trebuie acordat în tot anul. Situația externă se pare a fi amenințătoare; Rusia și Franța nutresc o oarbă ură în contra Germaniei, îndrăsneala pausalvistilor a devenit prea mare.

Precum am fost signalizat, cele din urmă evenimente în România — împărțirea prințului Ferdinand de Hohenzollern în armată și mesagiul de tron rostit cu privilegiul deschiderii camerei — au dat privilegiu organului principelui de Bismarck, diarului „Norddeutsche Allg. Zeit.“ se arete, în ce mare măsură au prins în regatul României rădăcinile formele de stat monarchice. Abstracție făcând dela unele lupte ce s'au mărginit la discuțiunile din parlament — continuă organul german — guvernul regelui Carol todeauna și în toate ceștiunile ce ating binele și puterea țerii a fost în consonanță cu partea convârșitoare a poporului român. n anele acestei strînce contopiri a națiunii cu casa regală, ocupă primul loc îndeosebi raportul ce există între monarch și armată. Întărită pe sângerosul câmp de luptă, sub tunetele tunurilor dela Plevna, a primit această legătură în timpul păcii o nouă putere și mai mare, care dovedește, că dinastia Hohenzollern e inclinată să lege și viitorul familiei sale de soartea României.

Din Bucovina.

(Informațiuni particulare ale „Tribunei“.)

Expoziția din Cernăuți.

(Urmare.)

Decând e casa huțiană în munți, atâția oaspeți ea n'a avut ca acum la expoziție. Amândouă odăile sunt pline de musafiri, dintre cari unii cercetează perinele, alții uneltele de casă puse pe masă și ear' alții măsură cu bățul vatra și hornul, ear' alții studiează ușa de lemn, pe care nu se află nici un pic de fer. Ochiesce Huțiana, ochiesce și Huțianul lumea, ce se tot adună și se duce, ei ar ște ceva, dar' nu cutează, căci par'că li-e frică de cătane, și sêrmana Huțiană negăsind nici o explicație de atâta vață și viață socială într'o casă de familie, începe a plânge mereu. Dar' și asta se observă la o expoziție; și mulți o au observat plângând, de aceea o și încungiuță și o întrebă cu milă umană, cum e în datină la orășeni din orașe mari, cum sunt și Cernăuții, că ce și s'a întemplat. Și îi este frică să ște și să răspundă; cu batista mai tare își apasă ochii, ca să nu se observe nimica. Chiar față în față este casa Românilui, al fratelui bun și vecinului seu dela țeară, al Huțianului din munte; numai o stradă îi desparte.

Nici că se distinge mult casa Românilui de cea a Huțianului. Are îngrăditură, dar' nimica în ochul seu, nici ogar și nici căne nu se află înaintea casei, dar' nici grajd pentru vite. Casa nici prispă n'are și nu-i văruiță de loc. O casă sêrmană, a zidită pe spesele districtului Storjinețului. Locuitorul ei este un Român din acest district și locuiește aci cu toată familia sa pe tot timpul expoziției. Casa are asemenea două încăperi, una mai mică, unde șede el cu familia sa, și alta mai mare, unde se află și o stavivă.

În fiecare odae se află câte un cuptor mare. Lăvicioare frumos acoperite se găsesce împregiurul odăii și în partea spre Nord se află un pat țerănesc, pe care sunt aședate multe perine, foarte frumos lucrate.

Odăile sânt curat întreținute și oaspeții întră și es din casă, admirând cele-ce se află în apropiere de jumătate de oară dela oraș. Mai nostim oraș ca Cernăuții e greu de găsit. În fiecare și de vară ved Cernăuții în excursiunile sale prin împregiurimea Cernăuților case și bordice romănesci; la expoziție însă acest oraș află casă romănească, ce îi pare ceva nou, neexistent în țeară, ce-i preocupă interesul foarte mult. Asta o știe foarte bine Românul casei care și-a ales-o de locuință pe vremea expoziției.

El rar stă în casa sa nouă, ci se preumbla mândru prin stradele și paviloanele expoziției. Numai spre seară sosese el acasă cu ceva lemnișoare în mână, ca să facă foc, după-cum se poate constata după remășițe din vatra cuptorului.

Altfel e însă femeia lui, care șede toată vremea în odaia ei, căutând cu mândrie în ochii oaspeților.

Un copil de 5 ani se joacă pe prisma cuptorului, și când îi pare prea mult, strigă cătră oaspeții mulți adunați ai casei părintesci: „jos“, „jos“, adevă ca să-l iee jos.

Visitatorii cunosc aci cu admirare, că în Bucovina trăiesc și Români, eari cu atâta modestie s'au retras dela expoziție, și cari toți au devenit cosmopoliti, cedând din ospitalitatea cea mare, ce o au todeauna cătră străini și limba străinilor.

Românul N. și M., care au fericit expoziția cu lucrurile lor au pus deasupra aceloră numai inscripția germană și în apropierea lor se afla inscripția admoniătoare în trei limbi, dintre cari cea din urmă era cea română, că „fumatul este oprit.“

În toată expoziția face abateri mare societatea archeologică română, care unica și-a pus o inscripția romănească cu litere foarte mari, — de aceea mulți își șteau în urechi, că aici este o mistificație, ea trebuie să fie din București. Și cine mai știe, dacă dura această expoziție doi sau trei ani, de nu aușiam pe Românul nostru din casa zidită pe spesele statului din expoziție ștecând, că el e un Valach german, căci Valachi ruțeni avem destui în țeară.

Trebuie a constata, că casele aceste două au fost foarte bine cercetate în tot decursul expoziției. S'ar măguli chiar multe case mari cu atâta mulțime de musafiri. Mai ales în Dumineca penultimă a expoziției era aci mare serbătoare. Era și joc înaintea casei huțiane, căci aici era mai mult loc decăt înaintea celei române, sau că Huțianii au devenit mai atrăgători. S'a jucat toată după-ameză, unde flacăii învêrtiau fetele de mergea colbul de pe drum. Doi țerani făceau musica; unul cânta din vioară tremurând din tot corpul, ca să nu greșească tactul, ear' celalalt din cimbulă, ce era mai domol. Două roate mari de jucători se învêrtiau înaintea musicianților și doi vornici strigau printre mulțime rusese: „șuruite“, ce însemnează pe romănesc: „frecăți“, animând astfel pe tinerime la joc. Aici jucau doi tineri cu foc și amor, ca doi porumbi; acolo învêrtia un voinic de țeran fata sa de-ți era frică să nu cadă.

Musica încetează și apoi ear' începe jocul. Se juca tot „ruseasca“. Fetele erau îmbrăcate ca Romăncele din Bucovina. Pe cap aveau o toaletă mare, fiind pêrul învêlit cu o panglică, pe care erau cusute fel de fel de ornamente; sus înțere panglică și pêr erau bâte pene de pân. Jocul încetă și doi domni fixară fața fiecărei fete; era să se premieze fata cea mai frumoasă. S'au găsit însă două, și amândouă au căpêtat câte un galben.

După un cias se observau numai fețe bete țerănesci, cari cu jocul lor căutau a încungiuța publicul de pe drumul expoziției, la ce înșiu nu se arêta prea dedat, căci ici-colea damele se vâietau. Adevă jocul țerănesc s'a jucat la expoziție numai decătră țerani ruțeni, și arangiatorul lui a fost un Român H... și patriot mare. Ţeranii au fost în cea mai mare parte din Lencouți, un sat rusesc. Patrioții români nici nu ne învredniciră măcar să avem un joc romănesc la expoziție.

În sus dela casele țărănești erau etablate restaurațiile berăriilor. Cărciumele se cam țin de sate, și lucrul coincidental ele se găsiră aici numai pe nevrute. Dar restaurațiile erau foarte frumos aranjate, căci ele aparțineau berăriilor prime din Cernăuți și din străinătate. La mijlocul drumului mare și domnesc al expoziției se afla restaurația primă, a berăriei pe acții din Cernăuți. Un pavilion foarte frumos și aranjat cu mult gust, înaintea căruia se afla și o grădinuță, ce era acoperită cu o perdea, sub care se desfășura publicul vizitator la cântarea muzicii „Christof“ din Bistrița, dar venind apoi spre sfârșitul lunii Septemvrie și începutul lunii Octomvrie erau serile reci, căci oaspeții scrâșneau din dinți de frig. Muzica lui Christof e minunată și cânta foarte frumos și publicul se convinge în urmă, că e română, căci cânta foarte frumos cântecele românești, ce va fi sciind și dl Christof. Expoziția cum și drumul domnesc era iluminat cu lumină electrică, al cărui motor, o mașină strășnică de vapor lucra sub șuierăturile cele înai sgomotoase, de se prăpădia mahalaua expoziției. Lângă fântâna săritoare era înfiptă o barmă foarte lungă, al cărei vîrf ilumina ca o lună într-o noapte senină, îndată-ce mașina strășnică începea a șuiera. De aici se ridica un dâmb, pe care asemenea o restaurație era, unde cânta o musică cernăuțeană. Pe dâmbul acesta avea și un African domiciliat în Cernăuți producțiile sale gimnastice, ce le putea vedea seara orice expoziția, binevoise a înmulți lucrurile expuse. Făcea minunat gimnastica și producea mult ris în public.

Dela restaurații se întindea un al doilea drum, lângă care se aflau paviloane așezate: a direcției bunurilor fondului religios, a hergheliilor statului, a industriei de casă și cosciugul de găini al d-lui Constantin cavaler de Buchenthal, foarte frumos aranjat. Pe drumul acesta se afla și un atelier fotografic cu o mașinărie deosebită, ce fotografia la moment pe trecătorii regiunii ei. Mulți se feriau. Mai erau două drumuri, dar aceste nu aveau acea însemnătate, ca cele două dinainte. Erau bine prunduite și se coborâse lucrate. Pe de amândouă părți ale lor erau așezate grajduri lungi pentru vite, cai și mașine. Înaintea grajdului celui din urmă se aflau mai multe bărne din codrii și pădurile Bucovinei, dovești de progresul naturii în producerea lemnului. Grajdurile acestea erau mai toate, afară de acelea, în cari erau așezate mașine, toată vremea deserte, căci vitele și caii erau numai temporar expuse și atunci se recerea multă precauție la vizitarea lor, de a nu fi maltratate de ele. Mai practic și de multă siguranță au fost grajdurile direcției hergheliei din Rădăuți și a d-lui Capri baron. Partea din sus a expoziției spre meadă-ți era deșertă, neocupată de expositori; o verdeață de pe tolocă se lăția înaintea privitorului. Într'un rînd se aflau așezate lângă gardul de pe această parte stupi de albine, dar aceasta a durat numai 6 zile.

Asta însă nu era toată expoziția, căci mai erau două despărțiminte departe în oraș, unul în scoala de meserii și altul în scoala reală gr.-or. Partea principală a expoziției a fost însă aici în grădina publică din Cernăuți. Aici era centrul vieții expoziționale și aici se concentra tot publicul. Dela 18 Septemvrie cânta de trei ori și muzica militară. Și când spre sfârșitul expoziției se împuțina publicul, aristocrația română se preumbla după ameați pe drumul cel domnesc al expoziției. Venise și musicantul renumit bucovinean Grigoriu din Suceava la expoziție, dar cam târziu, căci vremea era atunci rea și rece, și el era silit să cânte de două ori într-o restaurație. Tinerimea română se strînsese atunci iute, se audă pe bardul musicant român la bătrânețele sale. Și multe a cântat trupa lui, și publicul de comun fără deosebire de confesiune se desfășura mult la cântecele române. Când se aușiau cântecele române patriotice, când cele satirice, ca

Baba n'are dinți de loc
Dară galbinași ca foc.

Da, ca foc se stecliau ornamentele pe costumurile naționale române expuse în parterul scoalei de meserii. Mai multe odăi cuprindeau lucruri, făcute cu mâni de doamne și domnișoare, dar și copile, ce de abia aveau etatea de 8 ani, și care nici nu visau, că produsele lor o să fie admirate în Cernăuți. Mai multe scoale de fete au expus lucrările elevelor lor și iute trecea vizitatorul, ca să se afeceteze de aerul acestor talente în nasere. Camerele scoalei de meserii au fost adoptate pentru expoziție, și lucrurile trimise se afirnau și se puneau simplu pe pereții și mesele odăilor. În etagiul scoalei erau așezate lucruri mai de artă și într-o odaie mică se aflau așezate lucrurile mânăstiresci și anticitățile societății arheologice române din Bucovina. Patru călugări le păziau și când se îmbolnăvia unul,

odaia rămânea închisă toată ziua. Și se păziau bine lucrurile, căci la finea expoziției Venusa din Siret (Minerva) era fără capul ei de buhă. Bună pază călugărească, în adevăr, când Venusele scapă numai cu capete sparte. Societatea arheologică are fericirea, că în muzeul ei posedă un trunchiu de o Venusă, ce la vreme va desluși multe teorii științifice tractice și va pute întregi cercetările lui Sekliemann în Grecia și Troia. Apoi urmează o odaie cu desemnuri și în urmă o odăiță cu lucruri persane moderne strînse de un ampoi de postă pe timpul oficiului său în Persia.

În scoala reală însă au fost expuse numai icoane vechi și noue, după-cum s'au putut strînge în grabă mare. Pentru asta însă se plătia o intrare deosebită, o deosebită atențiune pentru iconografie. (Va urma.)

Din România.

Corpurile legiuitoare la Palat.

„Monitorul oficial“ din 16 Noemvrie v. raportează:

Corpurile legiuitoare, luând decisiune de a se prezenta în corpore la palat, imediat după cetera mesagiului de deschidere decătră M. S. Regele, Maiestățile Lor au primit senatul și camera deputaților, avînd în cap pe președinții lor, în sala cea mare a palatului, la oara 1 după ameați.

Maiestățile Lor au făcut intrarea Lor în sală însoțiți de A. S. R. Principele Hohenzollern și A. S. Principele Ferdinand, în mijlocul vielor aclamări ale d-lor senatori și deputați.

Principele D. Ghica, președintele senatului, a rostit în numele corpurilor legiuitoare următoarele cuvinte:

Sire,
Doamnă,

Corpurile legiuitoare se prezintă înaintea Maiestăților Voastre spre a Vă exprima cu respect și iubire recunoștința lor pentru marele act ce Maiestatea Voastră, Sire, ați săvîșit ieri înaintea țerii și în fața armatei.

Prin acest fapt, Maiestatea Voastră ați strîns și mai mult legăturile între țeară și Maiestatea Voastră, și ați asigurat și mai mult consolidarea Tronului român.

Trăească Regele!
Trăească Regina!

Trăească Dinastia română!

Aceste urări au fost repetate cu tărie și convingere de toți senatorii și deputații.

M. S. Regele a binevoit a mulțumi dîcînd: „Sîntem adînc mișcați de atențiunea membrilor corpurilor legiuitoare, de a veni în corpore spre a Ne aduce urările lor călduroase.

„Constat cu viuă mulțumire, că am afirmat cu drept cuvînt, la memorabila serbare de ieri, că țeara întreagă va simți însemnătatea zilei de 14 Noemvrie și va împărți bucuria ce am, de a vedea doi membri ai familiei Mele făcînd parte din armata Noastră. Astfel am făcut încă un pas înainte spre a asigura stabilitatea și viitorul scumpei Noastre Românie. Vă mulțumim, Regina și Eu, din toată inima pentru doveștile de dragoste, ce arătați pentru noi.“

Cuvintele atât de bine simțite ale Maiestății Sale Regelui au fost mai de multe ori întrerupte de urări și acoperite de strigări: Să trăească Regele! Să trăească Regina! Să trăească capul regimentului 3 de linie, principele Leopold de Hohenzollern și principele Ferdinand, sublocotenentul din armata română!

După-ce Maiestățile Lor și principii s'au întreținut în modul cel mai afabil cu I. P. S. S. Metropolitan Moldovei și Sucevei și ceialalți Preasfințiți Episcopi eparchioți, precum și cu vicepreședinții amînduror camerelor și cu toți d-nii senatori și deputați, Maiestățile Lor și Principii s'au retras la 1³/₄ în apartamentele Lor.

Cronică.

Din cauza sfintei sărbători de mîne numărul proximal „Tribunei“ va apăre numai Sămbăta seara.

Procuratura supremă din Budapesta. Secretarul ministerial Dr. Iuliu Vlasic s'a numit substitut de procuror suprem la procuratura supremă din Budapesta.

Pentru instituirea noului pod dela Ocna-Sibului se va sista comunicația de fracturi dela și la Sibiu pentru zilele 2, 3 și 4 Decemvrie n.; această dispoziție însă nu se extinde și asupra comunicației pe pachete și poveri accelerate. Comunicația de persoane se va efectui prin schimbarea trenului.

Un nou „culturgylet“. În zilele aceste se va întreprinde în Reșița montană constituirea unui „culturgylet“ maghiar. Inițiatorii acestei

idei sînt fîșolgăbirăul Podhradski, administrator-suprem al societății căilor ferate austro-ungare, Kalusay, directorul școlar Ogonovs'k și învățătorul E. Speidt.

Dureri de alegere. Din Deva se scrie: Cu prilegiul consultărilor prealabile ale alegătorilor maghiari pentru alegerile suplimentare în reprezentanța orașului Orăștie, s'au schimbat între fîșolgăbirăul Băgya și Dr. Lészay nise vorbe mai ales pentru cel din urmă foarte neplăcute, a căror urmare a fost un duel cu săbii între cei doi adversari. Fîșolgăbirăul a rămas rănit la nas și la gură.

Deschiderea de linii ferate în Bucovina. Consiliul de exploatație al căilor ferate locale bucovinene anunță, că ieri s'a deschis linia ferată Hliboca—Berhomet și Carapciu—Tudin.

Patriarchul ecumenic Ioachim IV. După-cum se scrie din Constantinopol, patriarchul ecumenic Ioachim IV din considerări sanitare s'a decis, a-și depune înalta demnitate. Sinodul adunat în urma acestui incident în sesiune extraordinară a hotărît cu 12 contra 7 voturi, să nu accepteze resignarea patriarchului, ei s'ei deee de ajutor un vicar.

Oaspeții României, principii Leopold de Hohenzollern și Ferdinand de Hohenzollern părăsesc capitala, pentru a se reîntoarce în Germania, în ziua de 10 Decemvrie st. n.

Exportul de vite al României. În cursul săptămîinii trecute, a plecat din portul Brăila vaporul numit „Clematis“, sub pavilionul englez, încărcat pe bord cu 98 de boi. Exportarea s'a făcut de dl Ghelsen, proprietarul vaporului german „Dithmarschen“, pentru Italia.

Atentatul în contra Regelui Milan. Scirea despre descoperirea unei conjurațiuni în contra Regelui Milan e scornitură lipsită de ori-ce basă. Așa 's'e depeșează din Belgrad „Corespondenței de Buda“.

Ministrul de finanțe bulgar, Geșoff a demisionat. Ministrul de justiție Radoslavoff a primit interinal portofoliul.

Holera în America. Sciri din America de Sud spun, că s'a semnalat holera în Caraguay și la Rio-de-Janeiro.

Participarea română la știința apuseană.

„Curierul literar“ de Gion în „Românul“ din 16 Noemvrie st. n. cuprinde următoarea dare de seamă interesantă:

Nu odată, vorbind în aceste „Curieri“ despre mișcarea literară și științifică din Orient, am constatat, că dintre statele orientale, acela a cărui muncă în domeniul literelor și științei este mai puțin cunoscută în Apus, este statul nostru, România.

Un cercetător sau un simplu curios, de ar voi să caute în recenziunile revistelor literare sau științifice, rubrica ce ar fi să se consacre României, cum de obicei și fără sminteală, se consacra una Greciei, alta Ungariei, o a treia Sârbiei, ba una chiar și Turciei, n'ar găsi nici odată sau așa, cu praștia, la prasnice extraordinare, ar vedea că se spune ceva și despre România.

Lucrul e păgubitor din toate punctele de vedere; am spus aceasta și o vom repeti mereu până-cînd ne va fi dat, spre a noastră mîngăietoare plăcere, a constata o stare de lucruri contrară celei care domnesc și astăzi.

Viitorul este al statelor care muncesc, s'a dis și se dice cu o dreptate de toți recunoscută. Dar cele mai multe din statele cele mici, fie din Apus, fie din Răsărit, practicînd acest adevăr, mai niusesc încă spre ceva: se li-se cunoască, se li-se scie, se li-se judece munca de mai marii lor în cariera literelor și științelor. Spre acest scop, reclama cu demnitate făcută nu strică; ba din contră folosește și celor ce vor să cunoască și celor ce vor să fie cunoscuți.

Astfel fiind, statele cele mici ale Orientului, statele noue vecine, Grecia, Ungaria, Sârbia, ba până și Bulgaria țin a li se cunoască, prelîngă isprăvile politice (care se fac cunoscute prin ele înșile), și isprăvile de un ordin mai înalt, de o durată mai trainică, de un efect mult mai bine-făcător.

Drept acestea în recenziunile revistelor germane, franceze, italiene, engleze, nu cu greutate găsi-veți regulat rubrica, în care se înregistrează lucrările jurnalistilor, literaților, filosofilor, filologilor, istoricilor greci; un învățat German sau Francez s'ar crede fără deplinătatea noțiunilor sale privitoare la mersul general al științei, dacă n'ar ști ce lucrări mai însemnate s'au petrecut în Grecia; un altul n'ar fi mulțumit de el înșuși, dacă n'ar găsi timp să se intereseze și să urmărească și „isprăvile“ cavalerescilor noștri vecini.

De aceea, când acești învățați vorbesc sau scriu, că „tinerile popoare din Orient muncesc și se lumineză, gândul lor merge totdeauna spre Greci și spre Unguri. Direcțiunea gândului ne supără, dar' ce se 'i faci necazului! Nu ei strică, ei scriu ce cetesc lunar prin reviste; nu vîd

nimic despre România, deci ignorează România; când vor vedea și ceti ceva și despre noi, atunci se vor gândi și la noi, când vorbind sau scriind, ei vor dice: popoarele tinere din Orient muncesc și se lumineză.

Până acum, la noi, revistele române, cari erau oare-cum cunoscute în străinătate nu erau cetite decăt de minimul, imperceptibilul număr de erudiți, cari cunoșeau limba noastră. Aceștia singuri puteau să afirme, că știința română în marginile puterilor sale, lucrează nu în puține rînduri cu folos pentru știința omenirii, și nu fără drept a 'și cere și ea un loc datorit în adunările internaționale ale învățătorilor, — adevăratul senat al civilizațiunii.

O revistă scrisă de Români într'o limbă, care a ajuns astăzi a fi aproape limba științei din toate țerile, adecă în limba franceză, ar face, ne-am dis noi adesea, să se întindă preste măsură de mult cercul acelor învățați, cari țin a fi în curent cu mișcarea literară și științifică a întregului Orient și prin urmare, și cu aceea a patriei noastre.

Dorința noastră, — cu atât mai viuă cu cât îndatorății sîntem a ceti sau numai răsfol mai multe reviste străine, în cari rubrica Greciei și Ungariei nu lipsese, ear' acea a României străluce prin neînduplecata ei lipsire — dorința noastră ne-a fost satisfăcută, pentru o parte a mișcării noastre științifice, de o publicațiune apărută în August, și care va continua a apăre din trei în trei luni.

Această publicațiune este „Revue générale du Droit et des Sciences politique“, Revista generală a dreptului și științelor politice, publicată cu colaborațiunea mai multor învățați români și străini sub direcțiunea dlui Nicolae Basilescu, unul din tinerii noștri învățați, doctor în drept al facultății din Paris, vechiu elev al universității din Berlin, membru al societății de legislațiune comparată din Paris, actualmente cap al divisiunii comunale dela ministerul de interne din București.

„Revue générale“ a apărut în prima fasciculă la 1 August; a doua apără la începutul lui Octomvrie. Studiile publicate în aceste două numere, fiind dat numele și pozițiunea colaboratorilor Revistei, sînt o frumoasă garanță pentru ceea-ce Revista este și va continua a fi atât în țeară cât și în străinătate.

În primul număr al fasciculei începătoare D-rul Rich. von Kauffmann, profesor la universitatea din Berlin, a dat cetitorilor Revistei un studiu magistral asupra „Asociațiunii vamale din Europa centrală“, în a doua fasciculă d-nii E. Glasson, membru al institutului Francei, profesor al facultății de drept din Paris, D-rul Rud. Kneist, prof. la universitatea din Berlin, D-rul Lud. von Cuny, membru în parlamentul Germaniei și profesor tot la universitatea din Berlin, dau cetitorilor Revistei, primul un studiu intitulat „Reforma procedurii civile în Franca“, al doilea un altul intitulat „Reformele administrative săvîșite în Prusia de legislațiunea din 1872—1876“, al treilea un articol minunat asupra „Dreptului francez în imperul german“.

De altă parte, colaboratorii români ai „Revistei“ dlui N. Basilescu, Drul Ioan Kalinderu, ale cărei „Responsa Prudentium“ și alte studii asupra dreptului roman, critica străină le-a aprăuit cu atîta atențiune, a dat în primul număr un capitol dintr'un studiu ce prepară și care capitol este intitulat „Consiliul Împăraților la Roma și la Constantinopole“, în același număr dl M. Antonescu a prezentat „Câteva observațiuni asupra transcripțiunii drepturilor reale imobiliare“. În al doilea număr al „Revistei“ dl Ciru Oeconom a studiat „Codicele Manu în rapoartele sale cu originea dreptului modern“, ear' dl C. E. Schina, ați prim-presedinte al curții de casațiune publică un „Respuns“ la studiul dlui Oeconom asupra Codicelui Manu.

Prelîngă studii și articole, în fiecare din aceste două numere, dl Basilescu, directorul „Revistei“ face recenziuni, examene critice de jurisprudență, biografii și pune pe cetitorii sei în pozițiune de a cunoaște principalele legi și decrete născute în decursul lunelor trecute, — într'un cuvînt mișcarea științei dreptului în toate manifestațiunile sale.

Am lăsat să vorbească faptele. Cetitorii „Românului“ cunosc acum pe deplin publicațiunea dlui Basilescu; prin rîndurile de mai sus și prin numele colaboratorilor „Revistei“ ei vor înțelege bine în ce mod ea va fi primită în străinătate, redactată fiind în limba franceză și mergînd într'însa cu studii făcute de nise învățați, al căror renume este european.

După primul număr ne diceam, că dorințele noastre și-ar primi completa lor mulțumire, dacă „Revista“, prelîngă studiile de drept modern, de cestiuni de legislațiune actuală, ar publica și cestiuni, studii asupra vechiului drept roman, istoriei sale, influențelor de drept străin, cari au înrîurit asupra datinelor noastre. Prin astfel de studii ne diceam noi, „Revista“ prelîngă caracterul seu de publicațiune europeană, și-ar afirma și mai mult, și mai hotărît firea ei de publicațiune română, făcută în România, de scriitorii și învățătorii români.

Acest gând ni s'a isbîndit, dl Basilescu anunță cetitorilor sei, că onor. d. Hașdeu a promis colaborațiunea sa „Revistei Generale“. Ne este destul a scrie acest fapt pentru a spune, că istoria dreptului român, dela origini și până azi, va fi tractată în „Revue Générale“ astfel, cum cerințele științei moderne o cer în toată întinderea lor.

Dl N. Basilescu s'a înjugat la un lucru folositor țerii înlăuntru și în afară.

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: Aurel Popa

Economic.

Piața din Făgăraș, 26 Nov. Grâu frumos hecto- litra fi. 4.50 până fi. 5.70; grâu mestecat fi. 3.50 până fi. 4.—; sâcarea fi. 2.70 până fi. 2.90; cucuruzul fi. 2.60 până fi. 4.—; ovșul fi. 1.80 până fi. 2.—; sâcarea de cânepe fi. 5.— până fi. 6.—; sâcarea de in fi. 10.— până fi. 11.—; fasolea fi. 3.50 până fi. 4.50; mazerea fi. 5.— până fi. 6.—; linteia fi. 6.— până fi. 7.—; crumpenele fi. 1.— până fi. 1.20; málaiul fi. 6.— până fi. 6.50; sâu brut 100 chilo fi. 25.— până fi. 28.—; uscarea de porc 60—65, slânina 20—80; cânepa fi. 35.— până 40.— Un chilo carne de porc 36 cr.; carne de vită 28 cr.; carne de vițel 28 cr.; carne de mel 20 cr.; ouă 8—9 cu 10 cr., chim fi. — până fi. —; lumini turnate de sâu 44 cr. până 45 cr.

Târșul de râmători în Steinbruch. În 30 Nov. n. s'a notat: unguresci bătrâni grei 39.— cr. până 41.— cr. unguresci grei, tineri 41.1/2 cr. până 42.— cr., de mijloc 41.1/2 cr. până 42.— cr., ușori 41.— cr. până 42.— cr., marfă țărănească, grea 38.— cr. până 39.— cr., de mijloc 39.— cr. până 40.— cr., ușoară 37.— cr. până 40.— cr., românesci de Bakony, grei — cr. până — cr., românesci de mijloc — cr. până — cr. transito ușori — cr. până — cr., transito sârbesci grei 40.1/2 cr. până 41.— cr., transito de mijloc 41.— cr. până 42.— cr., transito ușori 40.1/2 cr. până 41.— cr., în- grășați cu ghindă — cr. până — cr. per 4% compenții la gară.

Piața cerealelor din Portul Brăila.

Raportor Nicolai V. Perlea, Brăila. Operațiile efectuate în 16 Noemvrie 1886.

Table with columns: Vendedorii, Cumpărătorii, felul, hectol., greut. libru, prețul lei în aur. Rows include Dreifus, Silberstein, Foca, Grosovici, Măteș, Sateș, Grosșovici, Perlea, Vamvuri, Cațica.

Bursa de București.

Cota oficială dela 29 Noemvrie st. n. 1886.

Table with columns: Rentă, Cump., Vând. Rows include Rentă am. (5%), Act. de asig. Dacia-Rom., Banca națională a României, Impr. oraș. București, Act. de asig. Națională, Credit mob. rom., Scrieri financiare urbane (5%), Schimb 3 luni, Societ. const., Aur.

Bursa de Budapesta

din 1 Decemvrie st. n. 1886.

Table with columns: Rentă, Amortisarea datoriei, Bonuri rurale, etc. Rows include Rentă de aur ung. 6%, Amortisarea datoriei câșilor ferate de Ost ung., Bonuri rurale ung., etc.

Bursa de Viena

din 1 Decemvrie st. n. 1886.

Table with columns: Rentă, Amortisarea datoriei, Bonuri rurale, etc. Rows include Rentă de aur ung. 6%, Amortisarea datoriei câșilor ferate de Ost ung., Bonuri rurale ung., etc.

Cursul pieței din Sibiu

din 2 Decemvrie st. n. 1886.

Table with columns: Hârtie-monetă, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusești. Rows include Hârtie-monetă română, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusești.

LOTERIE.

Tragerea din 1 Decemvrie st. n. Brunn: 50 49 70 86 78.

[371] 1-3

Calendare pe anul 1887:

- „Amicul Poporului“. Anul XXVII. —.50 cr.
„Calendarul Calicului“ sau calendar humoristic și satiric cu ilustrațiuni, alcătuit după gradurile climatice ale pungiilor Românilor din toată lumea. —.36 cr.
„Calendar mic“. Cu litere cirile. —.22 cr.
„Almanah literar ilustrat“ din București. Între ilustrațiuni e a însemna: Statua lui George Lazar, Mănăstirea Cozia; Charta României; apoi portretele D-lor: C. A. Rosetti, V. A. Urechia, I. C. Negruzzi, I. Slavici. —.1.60 cr.
„Calendar american“ (Blockkalender) cu zilele juliane și gregor. —.95 cr.

Librăria lui W. Krafft în Sibiu.

Când primesc banii cu comanda, se expediază calendarele franco.

Am onoare a aduce la cunoștința publicului p. t., că eu am cumpărat

Cofetăria

odinioară a lui Frideric Klaus și o voi purta mai departe pe numele meu.

Ca și până acum mă voi sili și în viitor a executa în cel mai bun și în mod toate produsele ce taie în această ramură.

Pentru cercetare binevoitoare se roagă

D. Sadler.

[370] 1-3

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1886.

Large table with multiple columns showing train schedules between various cities like Budapest, Arad, Sibiu, Cluj, etc. Includes columns for train type, departure/arrival times, and station names.

Nota: Numerii încadrați cu linii groase însemnează oarele de noapte.